

Hontalanok honosítása...

A Duna televízió egyik műsorában a honosítás, azaz a magyar állampolgárság megszerzésének módjáról győződhetett meg a tisztelt néző: az állampolgárság elnyeréséért vizsgáztak olyan idegen országokból jött személyek, akik közül egyesek már több éve Magyarországon tartózkodnak, dolgoznak. Öregebbek, fiatalok, mongolok, ukránok, néger, afgánok, felvidékiek, erdélyiek és ki tudná felsorolni ki mindenki vizsgázik itt. A magyar szavakat ki így, ki úgy kiejti, ismergetik a Himnuszt, felelgetnek a más kérdésekre is, egyetlen egy valakinek nem sikerült a vizsgája. A vizsgák után a riporter a boldog „túlélőkkel”, a sikeresen vizsgázókkal beszélget, boldog arcokat mutogatnak a képsorok. Mindenki boldog, jó riport volt, tapsot érdemel, vastapsot, hiszen a jelenkori magyar kormány szájaíze szerint történtek a dolgok, és ne feledjük!// ezen még javítani akar a kormány, hogy hamarabb történjen minden, meg kell könnyíteni a honosítást! Egy apró, ördögi kérdés rögtön itt motoszkál a fejemben: ha félték a tömeges áttelepedéstől, most miért is könnyítenek és még valami: hány erdélyi magyart érdekel ez a könnyítés? De ígérni ígérnek, hátha valaki ennek is örvend. Mert az átírt népi bölcsesség szerint „AZ ígéret szép szó, s a bolondnak öröm” Tehát úgy tűnik, minden rendben van, s akkor mégis, miért hagyott nekem olyan keserű szájjíz ez a riport? Mert utána borzasztóan elszomorodtam. Hiába próbáltam racionális érvekkel győzködni saját magam, hogy hát ez így törvényes, hogy érkezik már/vajon?/ a szülőföld program, hogy jönnek az anyaországi munkahelyteremtők és befektetnek ide csak úgy szeretetből, mint bármelyik kapitalista befektető és akkor lesz igazán bőség, boldogság, egymás nyakába borulás. Nem mentem semmire ezekkel az érvekkel, és érzem, hogy elkéstem már attól, hogy valamikor is rábólintsak ezekre. És azt már bizonyosan tudom, hogy soha nem bírom kiverni a fejemből azt a rettenetes megalázó bürokráciát, ahogyan az erdélyi, felvidéki, újvidéki magyar, akinek az ősei sok száz évre visszamenőleg magyarok voltak, magyar kultúrát teremtettek és azt jobban ápolták, mint a magyarországiak, és egy szerencsétlen történelmi fordulat határon kívül rekesztette őket, megsemmisítve ezzel a magyarságukat igazoló minden okmányukat, most egy olyan megalázó vizsgán esnek át, ahol ugyan úgy bírálják el őket, mint az afrikai négert, az afgánt, a mongolt. Micsoda megalázó paradox helyzet ez a telített bürokrácia! Azt Trianon után még elviselték nagyapáink, hogy a saját szülőföldjüken nyelvvizsgát tettek egy merőben idegen nyelven, hűségesküt tettek olyan államoknak, amelyik a mai napig bozgoroknak, hazátlanoknak titulálják őket, de hogy ez az eltaszítás, majd a vizsgáztatás az anyanemzettől jön, az elkeserítő.

Elkerülhető lett volna ez a megalázó helyzet, ha visszaadták volna azt az állampolgárságot, amiről nem mondott itt le senki, amit úgy vett el tőlünk a történelem. Ezt a szomszéd országok, Szerbia, Horvátország sőt Románia is elegánsan, egymásnak feszülés nélkül tették meg.

...Ezért szomorított el ez a riport, és még azért, hogy ezt a Duna televízióban láttam, amely a kedvenc tv.-m volt.

Tankó Gyula
Gyimesközéplek, 2005 február